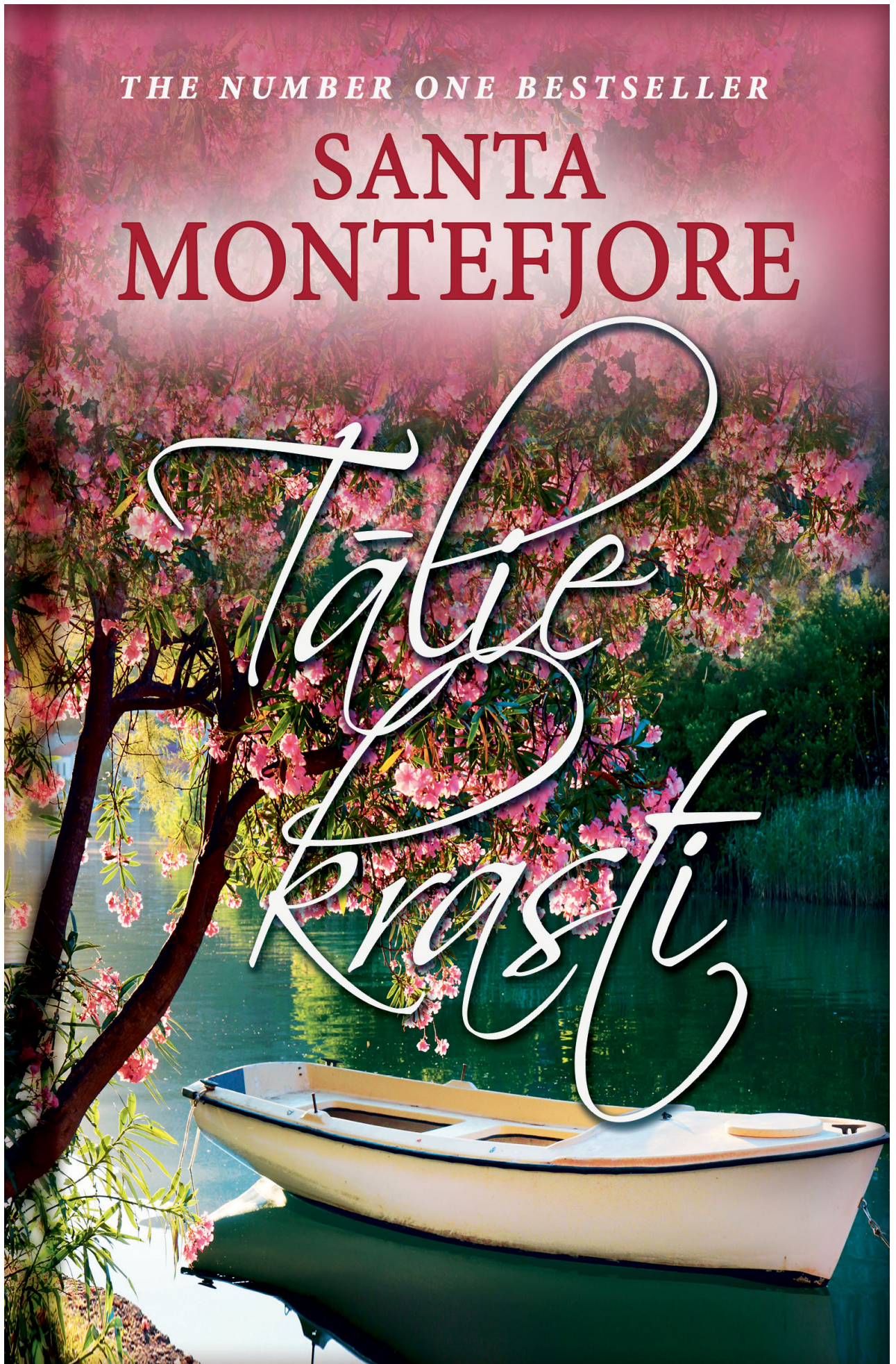

THE NUMBER ONE BESTSELLER

SANTA MONTEFJORE

Tatje
Kvasiti

SANTA
MONTEFJORE

*Talie
Krašić*

SANTA
MONTEFIORE

*The Distant
Shores*

SANTA MONTEFJORE

*Tālie
krasti*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Mo 424

Copyright © Santa Montefiore, 2021.
The right of Santa Montefiore to be identified as author
of this work has been asserted in accordance with
Copyright, Designs and Patents, 1988.

First published in Great Britain by
Simon & Schuster UK Ltd, 2021

Santas Montefjores romāna "Tālie krasti"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka foto © Pshenichka/Shutterstock.com
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-029-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Manam dārgajam draugam Pīteram Naihenam

KĀPĒC

*Jel saki, Dievs, man atbildi
uz to, kāpēc
Tu laid mūs pasaulē, lai dzīvotu mēs
kādu brīd' un ietu prom.
Mēs dzimstam gaismā – mīlestības,
sāpju bērns.
Un vadām dzīvi ciešanās, līdz pienāk
mūsu laiks.
Mēs nākam vieni. Vieni dzīvojam
un vieni aizejam.
Un tomēr dzīves jēgu
mēs vēl nezinām.*

ANONS

KITIJA

1980. gads

Es zināju, ko sagaidīt no nāves. Vienmēr esmu zinājusi. Tāpēc tās atnākšana mani neizbiedēja un nepārsteidza. Tā ieradās kā draudzene ar pastieptām rokām, un tās pazīstamā seja izstaroja gaišumu un mīlestību – tieši tā, kā es to biju iztēlojusies. Es biju nodzīvojusi savu dzīvi: bija pienācis laiks atgriezties mājās.

Astoņdesmit gadu vecumā es biju pagurusi ceļotāja, manu sirdi bija papluinījusi mīlestība un zaudējumu sāpes, kas bija to vienlīdz piepildījušas un plosījušas. Mans ķermenis bija trausls, bet spēki izsīka līdz ar katru jaunu rītausmu, kas tuvināja mani atbrivošanai. Atzīstu, ka pa daļai es ilgojos pēc tās, šīs atelpas, tāpat kā skrējējs, kurš tuvojas finiša līnijai, ilgojas pēc sacensības beigām. Pa daļai es alku pēc atpūtas.

Bērnībā vecmāmiņa Adelaina man stāstīja, ka piedzimšana tūkstoš deviņi simtā gada devītā mēneša devi-

tajā dienā nozīmē, ka es esmu Marsa bērns un mana dzīve būs brāzmaina. Tā arī bija. Karš, nodevība, sāpes un bēdas pavadīja mani šajā ceļojumā gluži kā ēnu suņi, kas visu laiku dzenas pakaļ. Taču es nekad neļāvu šiem pārbaudījumiem valdīt pār savu dzīvi vai saņemt mani gūstā. Neizlaidu no acīm savu galveno garīgo mērķi, neaizmirsu, kas patiesībā esmu un no kurienes nāku. Man bija iedalīta sarežģīta kāršu kava, toties ar daudzām ercenu sirsniņām, un to es arī neizlaidu no acīm.

Patiesi, es esmu mīlējusi. Esmu mīlējusi no tiesas. Un tomēr, kad nāve pienāca, lai vestu mani pretī vēl lielākai mīlestībai, es tai nesekoju. Mana pieķeršanās mājai bija pārāk stipra, mana mīlestība pret Deverilu pils torniem un tornišiem, un akmens sienām pārāk kaislīga, manas dusmas par tās zaudēšanu pārāk kveldējošas. Kā gan es spētu ienākt pa paradīzes vārtiem, ja manu dvēseli nospieda rūgtums un aizvainojums? Es to nespēju.

Tāpēc es nolēmu palikt.

Es atraidīju gaismu, solījumu atkal būt kopā ar tiem, kurus mīlu, un dusēšanu daiļumā un mierā, kas gaida tos, kuri ir to nopelnījuši, un es esmu to nopelnījusi. Patiesi esmu. Un tomēr es vēl neesmu gatava. Lai arī esmu nodzīvojusi savu dzīvi, es neesmu to piepildījusi. Dievs ir pastiepis savu roku, un es to atraidu, pateicoties Viņa dāvatājam brīvajai gribai.

Tāpat kā mana vecmāmiņa pirms manis, es piedzimu ar spējām saskatīt gara smalkākās vibrācijas. Nu, kad esmu mirusi, es atrodos šeit kā viens no šiem gariem, šajā ēnainajā priekšambarī starp divām pasaulēm. Es nespēju atgriezties vieliskajā līmenī un esmu atraidījusi paradīzi.

Taču tā ir mana izvēle, un es to nenožēloju. Ne uz mirkli. Man ir jāpaveic kāds darbs, un tam ir jātiek pabeigtam. Jūs būtu pārsteigti, uzzinot, ko visu gari spēj paveikt, ja ir patiesi apņēmies to izdarīt.

Redziet, tas tiešām ir ļoti vienkārši: es nelikšos mierā, kamēr Deverilu pils nebūs atdota Deveriliem. Te nu tas ir – mans darbs, mans mērķis, iemesls, kāpēc esmu izvēlējusies palikt. Vecmāmiņa nepiemēnēja to, cik spītīgi ir Marsa bērni!

Mans pusbrālis Emdžejs Deverils pārdeva mūsu ģimenes mājvietu. Mājvietu, kas, atskaitot četrpadsmit kļūmīgus gadus, kad par tās īpašnieci kļuva grāfiene di Markantonio, ir piederējusi mums kopš tūkstoš seši simti sešdesmit otrā gada, kad karalis Čārlzs II piešķīra manam sencim Bārtynam Deverilam titulu un zemi Īrijas Korkas grāfistē, apbalvojot viņu par uzticību. Vairāk nekā trīs simt gadu garumā pils ir piederējusi manai ģimenei. Trīs simt gadu! Kā angloīru protestantu šķiras varas simbols "Lielā māja" izturēja gadsimtiem ilgo īru tiekšanos preti neatkarībai, tā pārcieta sacelšanās, intrigas un ugunsgrēkus, lai paceltos no pelniem gluži kā fēnikss līdz ar manu nomocīto ģimeni. Tā pārcieta to visu, un tad kādā aukstā februāra dienā tūkstoš deviņi simti septiņdesmit sestajā gadā Emdžejs no tās atteicās. Ar vienu pildspalvas vilcienu tā bija zudusi.

Deverilu pils tika pārbūvēta par viesnīcu, un es atrodos tajā un negrasos doties projām. Nē, negrasos. Es izraisīšu haosu, iedvesīšu bailes, darīšu visādas briesmu lietas, lai liktu viņiem paklausīt manai gribai, šiem cilvēkiem, kuri domā, ka var gūt peļņu no manas ģimenes vēstures, no manas ģimenes sāpēm. Mēs, Deverili, neesam cietuši

tāpēc, lai šie bezsirdīgie ļautiņi iedzīvotos bagātībā, pārvēršot mūsu dievināto mājvietu cirkā.

Es esmu Marsa bērns un cīnīšos par to, ko milu.

Castellum Deverilli est suum regnum ir ģimenes moto, kuru Bārtons Deverils iekala akmenī virs pils lielajām durvīm: *Deverila pils ir viņa karaļvalsts.*

Vismaz kādreiz bija.

Es nelikšos mierā, līdz tā atkal kļūs par Deverila karaļvalsti.

PIRMĀ NODAĻA

BALINAKELLIJA, KORKAS GRĀFISTE, 1985. GADS

Kad Margo Hārta iebrauca mazajā Balinakellijas pilsetiņā, viņa palēnināja mazās, zilās "vabolītes" ātrumu, tā ka auto tik tikko vilkās uz priekšu. Bieza migla bija atplūdusi no jūras puses, tikpat kā neļaujot saskatīt, kurp viņa brauc. Asfalts spīguļoja prožektoru gaismās, logu tīrītāji aizslaucīja lietus pilienus. Kāds fermeris ar aitu suni apstājās pie O'Donovana kroga, lai noskatītos, kā viņa pabrauc garām, nošūpojot galvu par tādu neapdomību, jo vai tad nebūtu prātīgāk nogaidīt krodziņā, līdz migla nozūd? Taču Margo nepievērsa viņam uzmanību un brauca vien tālāk. Galu galā viņa bija mērojusi ceļu no pašas Londonas, vispirms ar prāmi pāri Īrijas jūrai, un negrasījās ļaut kaut kādai miglai viņu aizkavēt. Tomēr migla šķita sabiezējam, piebraucot tuvāk, it kā pils tīšu-prāt slēptos, it kā negribētu tikt atrasta. Taču bija vajadzīgs kaut kas vairāk par miglu, lai liktu Margo Hārtai novirzīties no ceļa. Ieraudzījusi, kā no tumsas iznirst vecā īpašuma siena, viņa sajuta, kā sirdī ielīst satraukums,

kas dzina sievieti uz priekšu. Viņa atradās tuvu. Ļoti tuvu. Margo dziļi ievilka elpu un tad turpināja ceļu paralēli sienai, līdz sev par prieku nonāca pie ieejas, kuru rotāja pamatīga zaļa izkārtne ar smalkiem zelta burtiem: Deverilu pils. Viesnīca un restorāns.

Melnie dzelzs vārti bija tieši tādi, kādus viņa bija redzējusi vecajās fotogrāfijās. Lieli un grezni, ar diviem akmens lauvām, kuri bija novietoti augstu uz pjedestāliem abās pusēs un kuru zobi bija atņirgti gatavībā aizsargāt šo izbijušo aristokrātu mājokli no iebrucējiem. Taču nu viņi bija kļuvuši labdabīgi, šie lauvas, viņu niknums vairs nevienam nebija vajadzīgs, jo Neatkarības karš un tam sekojošais Pilsoņu karš pēdīgi bija beidzies pirms kādiem sešdesmit gadiem un Deverilu īpašumā bija sācis valdīt miers. Vēsture bija Margo aizraušānās, it īpaši vecu piļu vēsture. Un skaidrs, ka viņa te atradās vēstures dēļ. Braucot cauri vārtiem un pa piebraucamo ceļu, kas meta līkumu cauri bieziem rododendru krūmiem, viņa klusībā smaidīja un skaļi noteica ar gandarījumu balsi: – Te nu es esmu, Margo Hārta, pils rezidējošā rakstniece.

Pirmajā acu uzmetienā pils izskatījās fantastiski. Galu galā tā bija celta, lai apliecinātu iemītnieku varu, bagātību un statusu. Tā bija celta, lai izskatītos vienreizīga. Un tā neapšaubāmi bija vienreizīga. Margo apturēja automašīnu mazliet tālāk pagalmā un apbrīnā uzlūkoja mirdzoši pelēkās sienas un augstos, robainos torņus un aizsargbarjeras, no kā dvesa pārļaicīguma apziņa, it kā pils te būtu atradusies vienmēr un grasītos atrasties mūžīgi. Migla no jūras nāks un ies, asie vēji un vieglais lietutiņš, un gadalaiki, cits pēc cita, bet pils stāvēs kā iemieta, spītīgi nemainīga.